

[Jørgen Jensen]

fast forbindelse – skal det ske hurtigst muligt. Man kunne spørge: hvad er tanken egentlig med at udsætte det? Er det, at man skal sikre, at de kredse i EF, der gerne vil have de licitationer, skal få større mulighed for det? Vi har altså en anden opfattelse, og vi kan ikke stemme for dette dagsordensforslag.

Må jeg sige i anledning af venstres dagsordensforslag, at nu har venstre jo mange gange, når der har været dagsordensdebatter herinde, sagt, at de var ligegyldige og overflødige, og at det var spild af folketingets tid. Når man kommer her med en dagsorden, hvor man bare afskriver en ministerudtalelse, så er det, der sker, vel netop det, som venstre hidtil har angrebet. Vi vil altså ikke medvirke til det dagsordensforslag, som her er lagt frem. Det rejser også spørgsmålet: hvad er meningen med det? Skal vi have en augustsamling for at diskutere Storebæltsbroen en gang til, eller hvad er det egentlig, man vil med det? Vi vil undlade at stemme for den dagsorden. Vi vil ikke være med til det.

Statsministeren talte om overbud på socialpolitikens område ved de sidste pensionslovforslags vedtagelse. Hvorfor var det egentlig overbud, det, der skete? Var forslaget fra de 5 partier – eller 4, som det blev til sidst – dyrere end det, regeringen lagde frem? Tog det ikke hensyn til det efter vor mening alt for begrænsede beløb, der var afsat fra regeringen? Var det i strid med socialdemokratiets løfter til pensionisterne eller til skatteyderne, der på skattebilletten kan se, at de betaler til en pensionsfond? Var det noget af dette, der var galt? Det var det jo ikke. Nej, det, der blev lagt frem, var bedre og indebar en mere retfærdig måde at fordele pengene på. Hvis det er overbud at gøre arbejdet bedre og mere retfærdigt, må jeg desværre sige, at så er kommunisterne nok i den situation, at vi fortsat vil blive beskyldt for overbud. Det var alene det, der lå i det forslag, der var fremme, og det burde socialdemokratiet ikke kalde for overbud; man burde egentlig undskylde, at man ikke forstod det rigtigt og ikke kunne frigøre sig fra et andet samarbejde og stemme for det.

Centrum-demokrater og konservative har slået meget på arbejdsgivernes egoistiske krav om uddannelse og eksamen. Jeg vil godt sige, at det skal ikke være arbejdsgivernes snævre interesser med hensyn til arbejdskraften, der skal præge uddannelse og kul-

turliv i dette land. Vi skal sikre en uddannelse, hvis mål er at give de fleste muligheder for at leve et rigere og lykkeligere liv. Jeg vil godt sige, at ikke mindst de mange psykiske skader af langtidsarbejdsløsheden, vi nu må notere, viser noget om, at der har været noget galt i vores uddannelsessystem og kulturliv. Der er mange mennesker, der ikke har haft mulighed for at have andre interesser end drejebænken og samlebandet, og som bliver skadet, når det ikke længere bliver givet dem. Derfor skal man ikke anlægge det egoistiske syn på uddannelsen, som her er lagt frem.

Statsministeren udtalte, at socialdemokratiets opgave ikke er og ikke har været at gribe ind over for arbejderne, og når det skete, har det været på en socialt afbalanceret måde. Man må jo trække nogle ting frem, når man får sådan en svada. Den nuværende regerings første handling, eller en af de allerførste, var at gribe ind i en overenskomstsituation. I 1977 greb man både ind, før man begyndte, og efter. Og nu kommer vi altså til den næste. Regeringen skylder egentlig befolkningen at bevise, at det ikke er en fast opgave at gribe ind, for den har gjort det hver gang. Derfor er det meget naturligt, hvis der er nogen, der har den opfattelse.

Det er nødvendigt at erindre om, når man siger, man ikke griber ind, og at det altid er på en socialt afbalanceret måde, at der også var forsøg på at kriminalisere aktioner fra arbejdspladserne imod augustforligene. Jeg skal også erindre om BT-konflikten, hvor man greb ind i strid med grundlov og meget andet. Jeg kan også erindre om de løfter, der er blevet givet i forbindelse med augustforligene, om, at man skulle gribe ind over for kapitalgevinster, at der også var andre grupper, der skulle betale. Den sociale balance har manglet, når man skulle leve op til det.

Vi har også nævnt den økonomiske koncentration, som har fundet sted, og jeg skal bare erindre om, at det ikke alene er kommunisterne. LO-Bladet kunne i januar måned oplyse, at virksomhedsoverskuddene var steget med 80 pct., mens arbejderne fik 8-10 pct. i reallønsfald. Det er kendsgerningerne, og det er det, vi sagde om indkomstpoltikken, at den havde spillet fallit over for arbejdsløsheden, at den havde haft skadelige virkninger for arbejderklassen, både økonomisk og socialt, og at den også havde påvir-